నీదికాత్రే నీదాన్ని

పచ్చిపులుసు వేంకటేశ్వర్లు

అర్ధరాత్రి ఆకాశం నడిరోడ్డుమీద శృంగార పురుషుడిలా షికారు చేస్తున్నాడు రాకా సుధాకరుడు

బజారంతా నిదరోయింది

ప్లాట్‌ఫారంపై [illegible] జనం, అర్ధనగ్నంగా [illegible]

[illegible] , వ్యభిచార గృహాలూ [illegible] నగరమంతా నిద్రపోయింది.

బారుల ండీ, మెరక వీధులనుండీ గల గలలూ కిలకిలకిలలూ వినిపిస్తున్నాయి.

పట్టపగలు లాగుండే ఫ్లోరసెంటు లైట్ల కాంతిలో ఇద్దరు కానిస్టేబుల్సు ఒక యువతీని వెంటతీసుకుని వస్తున్నారు.

ఆ యువతి విలాసంగా నడుస్తున్నది.

పోలీసుల వెంటపోతున్నందుకు భయంగానీ, ఏమి జరుగుతుందోనన్న ఆందోళనగానీ లేదామె ముఖంలో.

అనుభవాలు నేర్పిన పాఠాలలో, గడితీరి కించిద్విలాసంగా నడుస్తూంది.

పోలీసు స్టేషన్లోకి ప్రవేశించారు ముగ్గురూ.

ఎస్. ఐ. ఆరవ ఫైలు అవలపెట్టి, ఏడవ ఫైలులో తలదూర్చి ఆవలించాడు.

పోలీసులు సెల్యూట్ చేసి, ఆ యువతిని ఇన్‌స్పెక్టరు ముందు ఉంచి మళ్ళీ తమ డ్యూటీ మీద వెళ్ళారు.

ఇన్‌స్పెక్టరు తల ఎత్తకుండానే, ఫైల్లో వ్రాసుకుంటూ ఆమెను ప్రశ్నించాడు.

"నీ పేరు?"

"నా పేరు వసుంధర."

"నీ భర్త పేరు?"

ఒక పేలవమైన నవ్వు నవ్వింది.

"మెడలో తాళికట్టినవాడే భర్త అంటే నా భర్త పేరు రామనాథం. అనుభవించిన వాడే భర్త అంటే అటువంటివాళ్ళు ఎందరో. వారి పేర్లు తెలియవు లేదు మనసిచ్చిన వాడే మగడంటే నా మగడు ఎస్. ఐ రమేష్ కుమార్."

ఆ మాట అంటూ కుర్చీ లాక్కొని కూర్చున్నది.

ఎస్. ఐ. అదిరిపడ్డాడు దిగ్భ్రాంతి చెందాడు. ఫైలు విసిరివేసి ఆమెవైపు కోపంగా చూశాడు.

ఆమె ముఖంలో అతనికి సంబంధించిన ఏవో జ్ఞాపకాలు దోబూచులాడాయి.

క్రమంగా కోపం కరిగి, ఆశ్చర్యంలోకి, ఆశ్చర్యంనుండి ఆనంద లోకి, ఆనందంనుండి ఆందోళనలోకి జారిపోయింది మనసు.

వసుంధర!

అవును వసుంధర... తనచిన్ననాటి నేస్తం.

వికసించని మొగ్గగా, వయ్యారాలు కురిపించి, వలపు లూరించిన జవరాలు.

ప్రేమంటే తెలియని వయసులో, ప్రేమాంకురం వేసిన చిలిపి వసుంధర.

కుర్చీనుండి లేచాడు. పచార్లు చేస్తున్నాడు.

బూట్లు టకటకలాడించుకుంటూ వెలుపలికి వచ్చాడు. మళ్ళీ లోపలికి పోయాడు.

మనసు ప్రస్తుతం నుండి గతంలోకి, గతం నుండి ప్రస్తుతంలోకి పోతూ వస్తూ ఉంది.

పచార్లు ఆపాడు.

వసుంధరనే తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

ఆమె శరీరంలో వయసుతెచ్చిన వంపులున్నాయి. అనుభవాలిచ్చిన గీతలున్నాయి.

కాలం కొట్టే కొరడా దెబ్బలకు లొంగని వ్యక్తిత్వం,తీపి తొణికిసలాడుతున్నాయి. ఆమె కూర్చున్న తీరులో.

"నీవు వసూవా! అర్థరాత్రి స్టేషనుకు ఎందుకు తీసుకు వచ్చారు నిన్ను."

"పోలీసులు అర్థరాత్రి స్త్రీలను ఎందుకు పట్టుకుంటారు? చీకటి నేరం మోపి లాక్కు వచ్చారు."

"వ్యభిచారం చేసే నీచస్థితికి ఎలా దిగజారావు? నమ్మలేకుండా ఉన్నాను వసూ!"

"బలహీనతలు ప్రతివారికీ సహజమే మొద్దూ! నువ్వేమీ అనుకోకు. చిన్నప్పుడు నిన్ను మొద్దూ అని ముద్దుగా పిలిచేదాన్ని. ఇప్పుడూ అలాగే పిలవాలని అనిపిస్తూంది.

ఆఫీసరుగా పెంచుకున్న అహం ఆ పిలుపును నిరాకరిస్తుంది. చిన్ననాటినుండి పెంచుకున్న అనురాగం ఆ పిలుపుకు పరవశిస్తుంది.

వసుంధర చెబుతూ ఉంది.

"ఇక మీలాంటి వారి చరిత్రలన్నీ ఒకటే. మాలోని బలహీనతలను పురుషులు రెచ్చగొడతారు. మరీచికలవెంట పరుగులు తీసి పతనమౌతాము. గతిలేక, ఇంటికి తిరిగిపోలేక,

పొట్టకూటికోసం పడుపు వృత్తిని స్వీకరిస్తాము. ఈ పవిత్ర భారతదేశంలో పతితల కథలన్నీ ఒకటే, కొన్ని మార్పులు తప్పితే. పగలు పెద్దమనుషులుగా తిరిగే వారంతా మా దగ్గరే దాహం తీర్చుకుంటారు. వారు పావనులు, మేము పతితలం."

"సారీ వసూ! వెరివెరి సారీ! పద మా క్వార్టర్సుకు వెళదాం."

హెడ్‌కు చార్జి అప్పగించి, స్కూటరు స్టార్టు చేశాడు. స్కూటరు వెనుక వసుంధర కూర్చుని చేతులు వేసింది రమేష్‌కుమార్ భుజాలపైన.

ఆ స్పర్శ ఏదో వింత అనుభూతిని, ఆనందాన్ని ఇస్తూంది. తాను యవ్వనంలో అడుగు పెట్టే వయసులో ఎవరి ఆకర్షణలో పడి, స్పర్శ కోసం అలమటించాడో ఆ స్పర్శ ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత యిలాగా...

గతంలోకి పోతూంది మనసు.

వీధి లైట్ల కాంతులను చీల్చుకుంటూ స్కూటరు పోతూంది.

ఒక్క పర్యాయం గతం కళ్ళముందు నిలబడింది.

o o o

కలవారింటి అబ్బాయి రమేష్‌కుమార్. బొద్దుగా బందరు లడ్డులా ఉండేవాడు. ఆనీ క్లాసులో మొద్దు.

సైన్సుమాస్టారు మధుసూదనంగారి దగ్గర ట్యూషన్‌కి చేరాడు. స్కూలులో వసుంధరను చూస్తున్నాడు కాని, ఆ అమ్మాయితో పరిచయం కావటం మాస్టారుగారి ఇంటివద్దే.

ఆ అమ్మాయి మాస్టారుగారి బంధువు. వారి ఇంట్లో ఉండి చదువుకుంటున్నది.

చిలిపిగా చూస్తూ, అల్లరి పనులు చేస్తూ మగపిల్లలను అల్లరి పెట్టేది. పదమూడేళ్ళ వయసులో విరిసీ విరియని మొగ్గ ఆ పిల్ల.

ఆ అమ్మాయికి బొద్దుగా, మొద్దుగా వున్న రమేష్ దొరికాడు. అతణ్ణి ఒకటే ఆడించేది. పరాచికాలాడేది.

మొదట్లో ఏడుపు ముఖం పెట్టాడు కాని, పోనుపోను చనువుగా, లెక్కచేయకుండా ఉండటం నేర్చుకున్నాడు.

కాలం గడిచేసరికి ఆ అమ్మాయి తన దగ్గరకు రాకపోతే, తనను 'మొద్దూ' అని పిలవకపోతే బాధపడేవాడు.

పరీక్షలు దగ్గరపడుతున్నాయి.

మాస్టారి ఇంటి వద్దనే చదువుకుని, పడుకుంటున్నాడు రమేష్. ఒక అర్ధరాత్రి పూట వసుంధరను నిద్రలేపి మంచినీళ్ళు కావాలన్నాడు.

"ఈ మొద్దబ్బాయికి అర్ధరాత్రి దాహం వేసిందా?"

"దాహానికి పగలు, రాత్రి అని తేడా ఏముంది. ఎప్పుడైనా వేయవచ్చు."

"అర్ధరాత్రి దాహానికి అర్థం వేరే ఉంటుందని ఈ మొద్దుకు ఎప్పుడు తెలుస్తుంది?"

"ఆ అర్థాలూ, అపార్థాలూ నాకు అక్కర లేదు వసూ! నన్ను మొద్దు, మొద్దు అని మరీ ముద్దుచేస్తున్నావు. మరి కావాలంటే ఇస్తావా?"

"బ్బో.... అబ్బాయిగారికి సరసంకూడా తెలుసే. నీకు ముద్దు కావాలా? మాస్టారికి చెప్పమంటావా?"

"వసూ.... వసూ! నీకు పుణ్యముంటుంది. మాస్టారికి చెప్పద్దు." అని చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"ఛీ... పెద్ద మగాడు దిగొచ్చాడు. ఇంత హడలిపోయేవాడు ముద్దు పెట్టుకోగలడా?" అని ఒక నవ్వు నవ్వి బుగ్గమీద ఒక ముద్దు పెట్టుకున్నది.

తెలిసీ తెలియని వయసు, విరిసీ విరియని మనసు.

ఆ మధురస్మృతి ఇప్పటికీ చెరగిపోలేదు. దాన్ని తలచుకుంటూ, భుజాలపై వేసిన చేతులు జ్ఞప్తికి వచ్చేసరికి ఒక్క పర్యాయం ఒళ్ళు గగుర్పొడిచింది.

ఆ చిలిపి చిన్నారేనా ఈ వయసు వయ్యారి!

ఇద్దరూ ఇళ్ళలో సాకులు చెప్పి సినిమాకు వెళ్ళారు. ప్రక్క ప్రక్క సీట్లలో కూర్చుని, ప్రతి సన్నివేశానికి నవ్వుకుంటూ, విమర్శించుకుంటూ మూడు గంటలను మూడు క్షణాలుగా

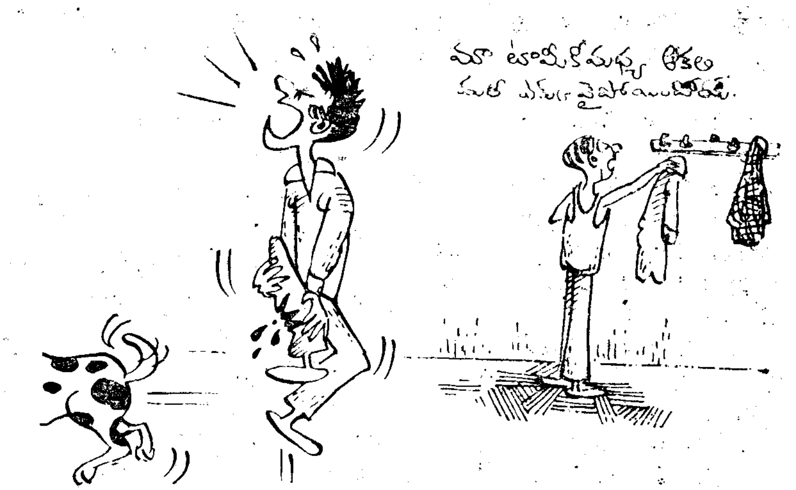

గడిపారు.

ఒకరోజు పెన్న ఒడ్డుకు వెళ్లారు. గలగల పారే పెన్ననది ప్రక్కన ఇసుకలో కూర్చుని కాసేపు అమాయకంగా ఆడుకున్నారు, నవ్వుకున్నారు.

"ఏయ్ మొద్దూ! వయసొచ్చే అమ్మాయితో ఇలా బలాదూరుగా తిరిగితే లోకం ఏమనుకుంటుంది?"

"ఏమనుకుంటుంది? నీ కింకా వయసు రాలేదు. నాకింకా బాల్యం పోలేదు. స్వేచ్ఛగా ఇప్పుడు కాకపోతే ఇంకెప్పుడూ తిరుగుతాం. పరువంలో నువ్వు నన్ను చూచి సిగ్గుల కుప్ప వవుతావు కాని, ఇలా హాయిగా తిరుగుతావా? మాట్లాడుతావా?

"ఆ... అలాగా! నీకు చాలా తెలుసునే. ఒట్టి మొద్దువనుకున్నాను. అదిసరే.... నిన్ను చూచి నేనెందుకు సిగ్గుపడాలి?"

"నేను మగవాణ్ణి కాబట్టి."

"పెద్ద మగాడు దిగొచ్చాడమ్మా! అయ్యా! మగమహారాజా! అయితే మన స్నేహం ఈ కొద్దిరోజులే నంటావు. ఈ స్నేహం స్థిరంగా చేసుకునే అవకాశం లేదా?"

"ఎందుకు లేదు ఈ వసూను నా వసూ చేసుకుంటే శాశ్వతంగా స్నేహంగా ఉండవచ్చు."

"అయ్యా! మొద్దు మహారాజుగారూ! ఈ వసూ నీ వసూ అయే అవకాశం ఉందా!"

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను."

"పెద్ద - మనిషిలా ఆలోచిస్తున్నాడట, ఆలోచిస్తున్నాడు. మీ ఆలోచన తెగేలోపల నేను పెద్దదాన్ని కావడం, పెళ్ళి కావడం కూడా జరిగిపోతూంది.

"లేదు వసూ! వయసు రానీయ్. అంతవరకు మన తీయని స్నేహాన్ని కమ్మగ పెంచుకుందాం!

"మీ మగవాళ్ళంతా యింతే. ఇలాగే తీయగా చెబుతారు."

"ఎందరు మగవాళ్ళను చూసేవేమిటి?"

"ఛీ ..పోదు. నోటి దురుసు ఎక్కువౌతూందే" అంటూ చేతితో తొడమీద ఒకటి చరిచింది.

అలా సాగాయి ఆ రోజులు.

ఉన్నట్టుండి హఠాత్తుగా మాష్టారికి ట్రాన్స్‌ఫర్ రావడం, వసుంధరతోచి బయలు దేరడం జరిగాయి.

వసుంధర వెళ్ళేప్పుడు చూచిన చూపులు మరచిపోలేనివి.

రమేష్‌కుమార్ చూపులతోనే ఆ అమ్మా

యికి ధైర్యం చెప్పారు. శ్రీకృష్ణునిలా వచ్చి, రుక్మిణిని యెత్తుకు వెళ్ళినట్లు తీసుకెళతానని ధైర్యం చెప్పాడు.

ఇవి తీయని అనుభూతులు.

"లౌ ఇన్ టీన్స్" కథ ఇది.

జీవితంలో పరిస్థితుల ఒత్తిడులకు లొంగి సుశీలను వివాహం చేసుకున్నాడు.

తనకు ఎస్.ఐ. సెలక్షన్ రావడం, సుశీలతో ఊళ్లు తిరగడం—ఇలా ఆనందంగానే గడిచింది జీవితం.

కాని ఒక సంవత్సరం క్రితమే సుశీల ఒక యాక్సిడెంటులో మరణించింది. ఆ రోజు నుండి జీవితం మోడయింది.

తనకు మిగిలింది డ్యూటీ.

ఇంటికి వెళితే స్కాచ్ గాని విస్కీగాని దించి మత్తులోకి జారిపోవడం—జీవితం నిస్సారంగా గడుపుతున్నాడు.

o o o o

ఎడారిలో పూవు పూచింది.

వడగార్పులలో నవ్వ వసంతం వచ్చింది.

ఇద్దరూ క్వార్టర్సుకు వచ్చి, స్కూటరు దిగారు. ఇంటి తాళంతీసి లోపలికి ప్రవేశించారు.

ఇల్లంతా అస్తవ్యస్తంగా ఉంది.

"ఏయ్ మొద్దూ! నీ భార్యలేదా?"

"ఉండేది."

"అంటే"

"సంవత్సరం క్రితం చనిపోయింది"

"వెరి సారీ!" హుం ఉండి మనమేం సాధించాం. పోయినవాళ్లే మంచివాళ్లు. ఈ బాధలకు దూరంగా హాయిగా వెళ్ళిపోతారు"

"పోయినవాళ్ళు మిగిల్చిపోయిన జ్ఞాపకాలతో బ్రతికున్న మనం బాధపడాలి."

"ఓ ఐసీ! ఆమెను గాఢంగా ప్రేమించావా?"

"లేదు సుశీలే ప్రేమించింది. ఆ ప్రేమ చేష్టలే మధురస్మృతులయాయి.

"నీవు ప్రేమించకుండా, ఆమెకోసం సరితపించడంలో అర్థం లేదు."

"బ్రతికుండగా విలువ తెలియలేదు ఇప్పుడు విలువ తెలిసి విలపిస్తున్నాను."

"చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకు లాభమేమిటి? సరే నాకు చాలా ఆకలిగా ఉంది."

"ఇప్పుడే తెస్తాను."

లోపలికి వెళ్లాడు రమేష్. అంతా వెతికాడు. ఏమీ దొరకలేదు.

"వసూ! ఇంటిలో ఏమీలేదు బజారుకు వెళ్ళి తీసుకవస్తాను. ఇక్కడే ఉండు."

"ఏయ్ మొద్దూ! ఎక్కడికి వెళ్ళవద్దు. నువ్విలా కూర్చో."

చేతులు పట్టుకుని తీసుకవచ్చి కూర్చోబెట్టింది. ఫ్రిజ్ తెరచింది. విస్కీబాటిల్ తీసింది. రెండుగ్లాసులలో పోసింది. ఐసు ముక్కలు వేసింది రమేష్‌కు అందించింది.

"నా ముద్దుల మొద్దూ! ఇది తీసుకో. గొంతులోకి దిగితే గుండెమంట చల్లారుతుంది. మన సొదలు వ్యధలు తీర్చే ఏకైక ఔషధం ఇదే."

గ్లాసు తీసుకుని వసుంధరనే చూస్తూ తాగుతున్నాడు.

"నా పిచ్చి డార్లింగ్! ఏమిటి అలా చూస్తావ్" అతని తలలోకి వేళ్ళుపోనిచ్చి, గుండెలకు తలను హత్తుకుంది.

అతని కళ్లలో మత్తు, మోహం

"వసూ! నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటాను. నాట్యంలో కోరిక ఈనాటికన్నా నెరవేర్చుకుందాం"

"పెళ్ళి చేసుకుందామా? ఇప్పుడు పెళ్ళి మాటలేమీ ఎత్తకు. నీ ఎదురుగా నేనున్నాను నా ఎదురుగా నీవున్నావు. ఇదే సత్యం ఈ సత్యాన్ని ఈ కాలాన్ని వృధా చేయకు."

రమేష్ అమాంతంగా వసుంధరను కౌగిలిలోకి తీసుకున్నాడు. ముద్దులతో ముంచెత్తుతున్నా

o o o o

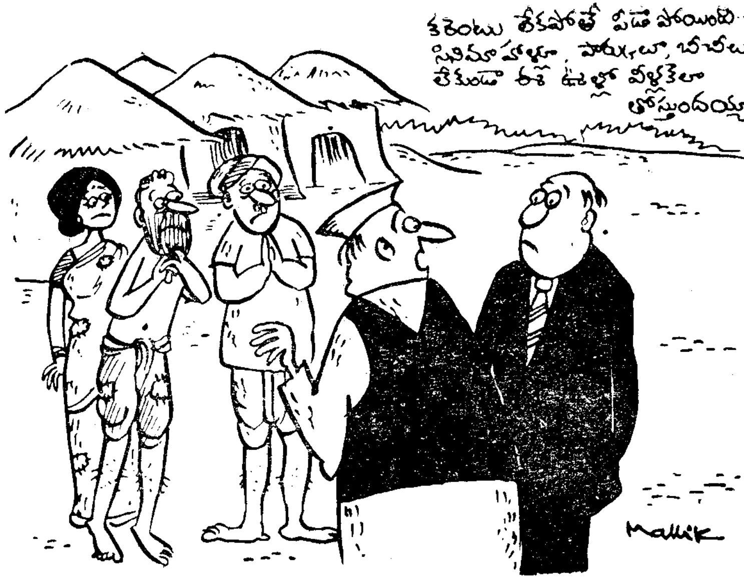

ఏమీ తెలియని సూరీడు అమాయకంగా ఒళ్ళు విరుచుకొని నిద్రలేచాడు.

రాత్రులు స్వైర విహారం చేసిన తారలు తెరమరుగయ్యాయి.

రమేష్ పడకమీద నుండి లేచాడు. [illegible] చూచాడు. రాత్రి స్వర్గం [illegible] సు దరి కనిపించలేదు. ఇల్లంతా [illegible] కనిపించలేదు.

గొంతెత్తి పిలిచాడు.

రాలేదు.

నిరాశ చెందాడు.

టేబిల్ ఫాన్ ఆపేందుకు ఫాన్‌పై చేయి పెట్టాడు. ఫాన్ క్రింద ఏదో కాగితం.

ఆతృతతో కాగితం తీశాడు.

"నా ప్రియాతి ప్రియమైన మొద్దూ!

ఎన్నాళ్ళకు కలుసుకోగలిగాను నిన్ను. నిన్ను కలుసుకునే లోగా నీ జీవితం, నా జీవితం ఏమైపోయాయి! ఆ బాల్యం ఎంత హాయిగా గడిచింది! మళ్ళీ రాదు రమ్మన్నా.

నన్ను వివాహమాడతానన్నావు. ఆ మాట చాలు. నేను పూజకు నికిరాని పుష్పాన్ని.

నీ వద్దకు నగరంలోని పెద్ద లనేకులు వస్తుంటారు [illegible] పిచేసిన [illegible]

ఈ [illegible] లో స్వర్గం చూశాను. ఈ జన్మకిది చాలు. నా కోసం వెతకవద్దు. మరో జన్మంటూ వుంటే, ఆ జన్మకి నీ చనిపోయిన భార్య నీ జన్మజన్మల భార్యనంటూ రాకుంటే అప్పుడు కలుసుకుందాం.

నీది కాలేని నీదాన్ని,

వసు.

ఉత్తరం చదివి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఒక కన్నీటిబొట్టు కాగితం పైబడి 'వసు' అన్న అక్షరాల్ని చెరిపింది.

✻